

MAAILMALLISUUDEN TORJUMINEN

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista
ja sisar Kristen M. Oaks

Kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille • 4. marraskuuta 2007
Pocatellon uskontoinstituutti

Sisar Oaks ja minä olemme todella iloisia saadesamme olla täällä Pocatellossa ja tässä Pocatellon instituutissa tämäniltaisessa lähetyksessä, joka välittyy moniin paikkoihin maailmassa. Sen yleisön avuksi, joka on muualla, haluan sanoa, että meillä on Pocatellon alueella suuri joukko nuoria aikuisia. Heitä on suunnilleen 10 000 ja noin 7 000 heistä opiskelee Idahon valtionyliopistossa, jonka rehtori Arthur Vilas vaimoineen on kanssamme täällä tänä iltana. Idahon valtionyliopiston kokonaisopiskelijamäärä on noin 14 000, joten myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia opiskelijoitamme heistä on noin 50 prosenttia. Tämä on huomattava myöhempien aikojen pyhien yhteisö Kaakkois-Idahossa, ja tunnemme olevamme erityisen siunattuja sen vuoksi että saamme olla täällä tässä tilaisuudessa aikaansaamassa tätä kirkon koululaitoksen lähetystä.

Seurustelusta ja hengailusta uudelleen

Kun puhuin tälle yleisölle kirkon koululaitoksen takkavalkeaillassa toukokuussa 2005, puhuin seurustelusta ja hengailusta. Se herätti niin monia reaktioita, että minun lienee syytä käsitellä aihetta uudelleen, ennen kuin siirryn tämäniltaisen puheeni pääaiheeseen.

Niiden avuksi, jotka eivät ole kuulleet siitä, ja virkistääkseni niiden muistia, jotka ovat, esitän tämän lyhyen yhteenvedon aiemmasta sanomastani.

Ensiksi, ilmaisain muiden tarkkailijoiden kanssa huoleni monien parikymppisten nuorten ihmisten taipumuksesta lykätä avioliiton ja perhe-elämän velvollisuuksia.

Toiseksi, olin samaa mieltä kuin asioista perillä olevat tarkkailijat, että seurustelu on lähes kokonaan kadonnut yliopistokampuksilta ja nuorten aikuisten keskuudesta yleensä. Se on korvattu jollakin, jota kutsutaan "hengailuksi". Määrittelin hengailun ja seurustelun auttamaan niitä, jotka eivät ymmärrä jompaakumpaa. Yhdessä minulle puheeni jälkeen lähetetyistä kirjeistä – luulen muuten, että se oli täällä Idahossa asuvalta naiselta – oli uusi ja parempi määritelmä. Hengailu on hänen mukaansa "vetelehtimistä ryhmissä".

Kolmanneksi, puhuin siitä, miksi seurustelusta on tullut vaikeaa ja epäsuosittua.

Sitten annoin tämän neuvon, jonka lainaan tuosta takkavalkeailan puheesta:

"Miehet, jos olette palanneet lähetystyöstänne ja noudatatte yhä poika/tyttö-kaavaa, jota teitä neuvottiin noudattamaan [16-vuotiaiksi asti], teidän on aika kasvaa aikuisiksi. Kootkaa rohkeutenne ja etsikää ihmistä, jonka kanssa kulkea parina. Aloittakaa muutamilla treffeillä muutamien nuorten naisten kanssa, ja kun tuo vaihe johtaa hyvään tulevaisuudennäkymään, edetkää seurusteluun. Nyt on avioliiton aika. Sitä Herra haluaa nuorille aikuisille pojilleen ja tyttärilleen. Miehillä on aloite käsissään, ja teidän miesten pitäisi käyttää sitä. Ellette tiedä, mikä treffit on, ehkä tämä määritelmä auttaa. Kuulin sen 18-vuotiaalta lapsenlapseltani. Treffien täytyy täyttää kolme ehtoa: Ne 1) on suunniteltu etukäteen, 2) ne maksetaan ja 3) niillä ollaan kahdestaan.

Nuoret naiset, vastustakaa liikaa hengailua ja kannustakaa treffeihin, jotka ovat yksinkertaisia, halpoja ja usein tapahtuvia. Älkää tehkö nuorille miehille helpoksi hengailua ympäristössä, johon te naiset järjestätte ruoan. Älkää tukeko siivelläelämistä. Ajoittainen toimiminen ryhmässä käy kyllä, mutta kun näette miehiä, joiden pääasiallinen kanssakäyminen vastakkaisen sukupuolen kanssa on hengailua, niin teidän pitäisi mielestäni lukita ruokakaappi ja panna ovenne säppiin.

Jos teette niin, teidän pitäisi myös ripustaa näkyviin kyltti: 'Avautuu kahdenkeskisille treffeille' tai jotakin sen tapaista. Ja nuoret naiset, – – jos aiomme saada nuoret miehet pyytämään naisia useammin treffeille, meidän on sovittava yhteisistä odotuksista, että treffeille lähtö ei tarkoita jatkuvaa sitoutumista. – –

Naimattomat nuoret ystäväni, neuvomme teitä kannavoimaan seurustelunne vastakkaisen sukupuolen kanssa treffeillä käymiseen, jolla on mahdollisuus kypsyä avioliittoon, ei hengailuun, jolla on vain mahdollisuus kypsyä joukkueurheiluksi amerikkalaisen

jalkapallon tapaan. Avioliitto ei ole ryhmätoimintaa – ei ainakaan, ennen kuin lapsia tulee melkoinen määrä.” (*Elinikäinen omistautuminen*, kirkon koululaitoksen takkavalkeailta nuorille aikuisille 1. toukokuuta 2005, s. 6.)

Siinä olivat lainaukset kahden ja puolen vuoden takaisesta puheestani.

Mitä sen jälkeen tapahtui? Sain joitakin kiitoskirjeitä, enimmäkseen naisilta. ”Osuit oikeaan”, monet sanoivat. Jotkut vahvistivat sen, mistä yksi puhui ”surkeana seurustelutilanteena – – yleisesti ottaen sinkkurintamalla”. Muutamat miehet valittivat, että naiset torjuivat heidät, kun he pyysivät treffeille, tai että juuri naiset olivat niitä, jotka eivät halunneet edetä kohti perhesitoumuksia.

Yhdessä kirjeessä sanottiin, että ”monet nuoret naimattomat aikuiset kirkossa ovat turhautuneet ’hengailukulttuuriin’ – – mutta tuntevat olevansa voimattomia muuttamaan yksinään koko systeemiä”. Tämä nainen kiitti minua siitä, että katsoin sen, mitä hän kutsui ”henkilökohtaiseksi vastuuksi toimia”, kuuluvan meille jokaiselle, ja lisäsi keksineensä keinoja, joilla hän voisi ”olla rohkaisematta hengailua ja rohkaista sen sijaan seurustelukulttuuria”. Esimerkkinä siitä yhdessä kirjeessä (yksi suosikeistani) oli kuva naisen asunnon oveen kiinnitetystä kyltistä. Siinä sanottiin: ”Avautuu kahdenkeskisille treffeille!!!”

Eräs nainen raportoi, että hänen sisarensa oli mennyt naimisiin miehen kanssa, jonka oli tavannut hengaillessaan. He eivät olleet juuri seurustelleet, joten kumpikaan heistä ei ollut oppinut olemaan parina seuraelämässä. Nyt heidän avioliittonsa on ongelmassa, koska kumpikin heistä jatkaa hengailua – mies kundien kanssa ja nainen tyttöseurassa.

Minulla ei ole aikaa käydä läpi monia muita näistä kirjeistä, mutta esittelen vielä yhden, koska se edustaa kenties kokemuksia, jotka ovat tyypillisiä. Tämä kirje saapui noin vuoden kuluttua siitä, kun olin pitänyt puheeni. Sen oli allekirjoittanut aviopari, joka kiitti minua onnellisesta avioliitostaan. He kertoivat, että he kumpikin olivat olleet jatko-opiskelijoita yliopistossa ja ystäviä naimattomien aikuisten seurakunnassa. Mies oli kysynyt naiselta, halusiko tämä tapailla vain huvin vuoksi ja jotta he tutustuisivat paremmin. Pohdittuaan asiaa muutaman päivän nainen ilmoitti miehelle, ettei hän ollut kiinnostunut.

Kului muutama kuukausi, ja sitten takkavalkeailan puheeni oli hieman vauhdittanut asiaa. He kirjoittivat: ”Takkavalkeailan aikana huomautit, että treffeillä käyminen helpottuu ’välttämällä vihjailemasta, että treffit on jotakin hyvin vakavaa. Jos aiomme saada nuoret miehet pyytämään naisia useammin treffeille, meidän on sovittava yhteisistä odotuksista, että treffeille lähtö ei tarkoita jatkuvaa sitoutumista.”

”Heti sen takkavalkeailan jälkeen”, heidän kirjeensä jatkuu, ”[nainen] meni [miehen] luo ja kysyi, voisivatko he jutella.” Nainen kertoi miehelle, että hän oli harkinnut uudelleen ajatusta treffeistä ja että jos mies oli yhä kiinnostunut, hän voisi kokeilla sitä. ”Meillä oli vielä paljon opittavaa toisistamme”, he kirjoittivat, ”ja monia muutoksia tehtävänä. Suora ja selkeä neuvosi auttoi meitä ymmärtämään, että treffeillä käynti oli tilaisuus oppia tuntemaan toisemme paremmin eikä välitön sitoutuminen pitkäaikaiseen suhteeseen tai avioliittoon.” Aivan!

Kuten puheessani sanoin: ”Yksinkertaiset ja useammin toistuvat treffit antavat miehille ja naisille mahdollisuuden ’shoppailla ympäriinsä’ tavalla, jonka avulla voi tehdä kattavampaa arviota ehdokkaista. Vanhanaikaiset treffit oli erinomainen tapa tutustua vastakkaisen sukupuolen edustajiin. Se kannusti keskusteluun. Sen avulla näki, kuinka toinen kohtelee muita ja kuinka sinua kohdellaan kahdenkeskisessä tilanteessa. Se antoi mahdollisuuksia oppia aloittamaan kypsä ihmissuhde ja pitämään sitä yllä. Mitään tällaista ei tapahdu hengaillessa.” (*Elinikäinen omistautuminen*, s. 5–6.)

Nyt haluan esitellä teille seuralaiseni tässä tilaisuudessa, vaimoni Kristenin.

Sister Kristen M. Oaks

Hyvää iltaa. Olen hyvin iloinen siitä, että vanhin Oaks pitää minua edelleen seuralaisenaan. Tytöt, toivokaa iankaikkista kevättä. Ja miehet, se koskee teitäkin. Me rakastamme teitä, ja olemme hyvin otettuja siitä, että saamme olla kirkon jalon ja suurenmoisen nousevan sukupolven kanssa. Te olette tulevaisuus, ja te olette upeita. Teillä on edessänne hyvin paljon iloa ja kauneutta.

Me tiedämme myös, että naimattomuus aiheuttaa ainutlaatuisia haasteita – koulutusta, avioliittoa sekä perheelleen ja uskonnolleen omistautumista koskevia päätöksiä. Haluan puhua tänä iltana neljästä asiasta, jotka ovat sydämelläni: 1) kyvystänne vahvistaa kotianne ja perhettänne, 2) kyvystänne rakentaa ja

kohottaa toinen toistanne, 3) ajastanne naimattomien seurakunnassa tai naimattomana kotiseurakunnassa ja 4) päätöksestänne, kenen kanssa seurustella.

Yksi: Herra luottaa siihen, että autat iankaikkista perhettäsi saamaan korotuksen. Sisar Mary N. Cook puhui tästä aiheesta lokakuun 2007 yleiskonferenssissa. Hän sanoi: ”Kaikki perheet kaipaavat vahvistamista, ihanteellisista aina suurimmissa vaikeuksissa oleviin. Sitä vahvistamista voitte antaa *te*.” (”Vahvista kotia ja perhettä”, *Liahona*, marraskuu 2007, s. 11.)

Haluan todistaa, että hänen sanansa ovat totta. Tarmollanne, innokkuudellanne ja esimerkillänne on suuri vaikutus perheeseenne, vaikka se sitten tapahtuisi kirjoiden tai puhelinsoittojen muodossa. Nuoret naimattomat minun perheessäni ovat ilonaihe, ja heidän kiintymyksensä, omistautumisensa, huumorintajunsa ja uskonsa ovat liimaa, joka sananmukaisesti pitää perhettämme koossa. Sisar Cookia lainatakseni: ”Vanhurskaan elämänne esimerkki vahvistaa perhettänne” (”Vahvista kotia ja perhettä”, s. 11). Te olette tärkeitä, ja te voitte vaikuttaa.

Kaksi: Olkaa uskollisia toisillenne. Me tarvitsemme kipeästi ystävällisiä rohkaisun sanoja. Nuo sanat voivat tulla teidän huuliltanne. Alkakaik käyttää niitä nyt, ja ne ovat iankaikkinen siunaus.

Veljet, puhun teille. Älkää koskaan pelätkö rakentaa ympärillänne olevia. Se, mitä sanotte, muistetaan hyvin pitkän aikaa. Vanhin Oaks kirjoitti lukion vuosikirjaansa muutaman kehuva rivin nuoresta naisesta, josta tulisi aikuisena erään kirkon apujärjestön ylijohdaja. Yli 50 vuotta siitä, kun vanhin Oaks oli ne kirjoittanut, nainen käytti noita sanoja elämäkerrassaan.

Me kaikki tarvitsemme ylentämistä. Sisaret, ympärillänne on kovin monia komeita, hyviä ja vanhurskaita nuorukaisia. (Se tuli mieleeni, kun kävin viime viikolla pankissa ja näin turvakameran kuvasta kaksi jaloa pappeudenhaltijaa.) Sisaret, teidän rohkaisevat sananne ja teidän visionne nähdä potentiaali ja hyvyys muissa, etenkin ympärillänne olevissa miehissä, tuottaa suuria tuloksia. Me kasvamme ja kukoistamme, kun meitä kiitetään ja arvostetaan. Ystävälliset, vilpittömät sanat ovat lahja, jonka annatte itsellenne ja muille, ja ne ovat sitä avioliittossannekin.

Kolme: Monet teistä olette naimattomien seurakunnissa. Naimattomille ei ole erillistä kirkkoa. Naimattomille voi olla seurakuntia tai luokkia, mutta me kaikki olemme osa samaa kirkkoa. Naimattomien

seurakuntaan kuulumisen voi tuoda paljon iloa – toimintaa ja juhlia ja palvelutempauksia ja hengellistä opastusta. On tilaisuuksia solmia siteitä muihin samanikäisiin, joilla on samanlaisia mielenkiinnon kohteita, ja tavata uusia ystäviä. Tässä mahdollisten tulevien puolisoitten ympäristössä, jossa aikaa on vain rajallisesti, jotkut naimattomat keskittävät kuitenkin kaiken energiansa kuumeiseen aviomiehen tai vaimon metsästykseseen. Sen sijaan että he nauttivat tästä ainutlaatuisesta ajasta tavata muita samanlaisissa tilanteissa olevia, heidät valtaa kalvava pelko siitä, että avioliitto karkaa käsistä. He turhautuvat ja ovat yhä enemmän huolissaan naimattomuudestaan.

Te elätte elämänne parasta aikaa – vailla ryyppyjä, saatte käyttää aikanne vapaasti ja maailma on täynnä vaihtoehtoja ja mahdollisuuksia. Haluatte tehdä päätöksiä, joilla on merkitystä. Mutta joskus noiden päätösten tekeminen tuntuu hyvin vaikealta. Miksi se on niin vaikeaa?

Vanhin Jeffrey R. Holland käsitteli tätä ongelmaa puhuessaan lähetyssaarnaajille heidän ongelmistaan lähetyksentällä. Hän puhui hinnasta, joka meidän on maksettava voidaksemme palata taivaallisen Isän luo. Hänen neuvonsa soveltuu jokaiseen, joka haluaa tuntea Jumalan ja palvella Häntä. Monet lähetyssaarnaajista, joille hän puhui, olivat turhautuneet, koska eivät saaneet menestystä, ja miettivät, oliko heidän lähetystyönsä vaivan arvoista. He kysyivät: ”Miksi tämä on niin vaikeaa? Miksei tämä suju paremmin? Miksei menestyksemme voi olla nopeampaa? Mikseivät useimmat ihmiset liity kirkkoon? Tämä on totuus. – Me luotamme ihmeisiin. Mikseivät ihmiset tule laumoittain [kirkkoon]? – Miksei se ole helpompaa?”

Vanhin Holland vastasi: ”Olen pohtinut tätä hyvin paljon. Esitän tämän omana henkilökohtaisena käsityksenäni. Se ei ole kirkon oppi. – Olen vakuuttunut siitä, että lähetystyö ei ole helppoa, koska *pelastus ei ole mikään mitätön kokemus*.” (Ja haluaisin lisätä, ettei yliopistokokemus – tai tämän elämän kokemus – ole helppo, koska se ei ole mitätön kokemus.) ”Pelastus *ei ole koskaan ollut helppoa*. Me olemme Jeesuksen Kristuksen kirkko, tämä on totuus. Hän on meidän suuri ja iankaikkinen Päämme. Miksi me uskoisimme – että se on helppoa meille, kun se ei missään vaiheessa ollut helppoa Hänelle? – Kuinka me voisimme koskaan todistaa mitenkään koskettavasti tai pysyvästi sovituksen, jos emme ole koskaan tienneet tai tunteet sellaisesta kokemuksesta mitään? [Jäseninä ja]

lähetyssaarnaajina me olemme ylpeitä voidessamme sanoa, että olemme Kristuksen opetuslapsia – ja me olemme. Mutta pankaa merkille sanani. Se tarkoittaa sitä, että [meidän] on oltava valmiit kulkemaan osan matkaa sitä polkua, jota Hän kulki, tunnettava jonkin verran sitä tuskaa, jota Hän tunsi, ja ainakin joskus – – vuodatettava yksi niistä murheen kyynelistä, joita Hän vuodatti.” (*The Atonement*, puhe uusien lähetysohjohtajien seminaarissa 26. kesäkuuta 2007, s. 8.)

Pelastus ei ole mitätön kokemus, ja meidän pitäisi muistaa se. Älkää antako koskaan minkään koettelemuksen tulla teidän ja uskollisuutenne väliin taivaallista Isää kohtaan. Älkää antako minkään loukkauksen tai haasteen estää teitä nauttimasta sakramenttia ja johtaa teitä hengelliseen heikkouteen ja mahdollisesti hengelliseen kuolemaan. Pitäkää tiukasti kiinni siitä, minkä tiedätte olevan totta, ja muistakaa se.

Neljä: Päätös siitä, kenen kanssa seurustella. Sekä vanhin Oaks että minä tiedämme oikein hyvin, millaista on olla naimaton jäsen tässä kirkossa. Hän oli leski kaksi vuotta, ja minä olin naimaton yli viisikymmentä vuotta. (Se tuntui maailmanennätykseltä!) Me tiedämme, mitä yksinäisyys on ja miltä tuntuu itkeä öisin tyynynsä märäksi.

Viime aikoina meille on esitetty vaikka kuinka monta kertaa sama kysymys. Se kuuluu jotensakin näin: ”Ei ole ketään, jonka kanssa seurustelisin – mitä minun pitäisi tehdä? Mitä ehdotatte?” Eräs naimaton sisar kertoi läheiselle ystävälleen, että hän oli väsynyt odottamaan naimisiinmenoa. Hän oli väsynyt olemaan yksin, väsynyt elättämään itsensä, väsynyt tekemään kaikki päätökset yksin ja väsynyt odottamaan unelmiensa toteutumista. Odottaminen ei vienyt häntä mihinkään. Hän halusi kaikkia oikeita asioita: Hän halusi olla vaimo, olla äiti, saada perheen, mutta epätoivossaan hän tavoitteli sitä aivan väärin keinoin. Hän päätti tavoitella miestä, jolla ei ollut samoja arvoja kuin hänellä – ja mies sai olla kuka tahansa, sisaret. Hän huomasi liian myöhään, että hänen kompromissinsa oli tuonut hänelle vain syvää surua, itseinhoa ja kurjuutta. Hän huomasi liian myöhään, että toivon paneminen Herraan [Ps. 37:9] olisi ollut hyvinkin hänen henkilökohtaisen rauhansa ja onnensa arvoista.

Jälleen se kysymys: ”Ei tunnu olevan ketään, jonka kanssa seurustelisin – mitä minun pitäisi tehdä?” Tänä iltana pyydän teitä vastaamaan tuohon kysymykseen itse.

Mitä te toivotte itsellenne ja tulevalle puolisolenne ja perheellenne? Elämme suurinta taloudenhoitokautta, ja meidän pitäisi tietää itse, miksi se on niin suurenmoinen ja mitä me toivomme saavamme aikaan. Aion pyytää teitä tänä iltana kirjoittamaan itsellenne kirjeen, jonka vain te tulette lukemaan – kirjeen tulevalle itsellenne ja perheelle ja lapsille, joita toivotte saavanne, kirjeen, joka vastaa kysymykseen ja käsittelee sydämenne toiveita. Kun tiedätte, keitä olette ja mitä haluatte ja mitä etsitte, niin löydätte sen.

Haluatteko tulevan perheenne tietävän, että heillä on taivaallinen Isä, joka rakastaa heitä, joka on läheisesti mukana heidän elämässään ja joka varjelee heitä? Taivaallinen Isä, joka vastaa heidän rukouksiinsa? Taivaallinen Isä, joka välittää jokaisesta henkyyksestä, jonka he ottavat, ja jopa hiusten lukumäärästä heidän päässään? Taivaallinen Isä, joka varjelee heitä, kun he lähtevät aamulla ja palaavat illalla ja tekevät päätöksiä oikeasta ja väärästä?

Haluatteko puolison, joka solmii iankaikkisia liittoja taivaallisen Isämme kanssa – liittoja pysyä lojaalina ja uskollisena ja rinnallanne, kun elämä on vaikeaa? Sain kerran siunauksen, jossa sanottiin: ”Ellet voi kestää naimattomuuden tuomia ongelmia, et kykene kestämään avioliitossa olon paineita.” Todistan, että se on totta. Herra vahvistaa teitä ja nostaa teitä.

Haluatteko tulevan aviomiehen tai vaimon ja lasten tuntevan Vapahtajansa ja Lunastajansa Jeesuksen Kristuksen, joka kärsi ”kaikenlaisia kipuja ja ahdingkoja ja koetuksia, ja tämä, jotta toteutuisi sana, joka sanoo Hänen ottavan päällensä kansansa kivut ja sairaudet [ja masennuksen ja murheen]” (Alma 7:11)? Haluatteko sitä vai haluatteko olla yksin?

Toivotteko, että perheenne on yhtä todistuksessaan Joseph Smithistä ja Mormonin kirjasta ja tuntee suuren voiman, jonka tuo todistus voi tuoda perheeseen? Tiedättekö varmasti, että kuulutte Kristuksen tosi kirkkoon maan päällä ja että voitte saada kaikki iankaikkisen elämän ja onnen siunaukset? Ja rakastatteko ja tuetteko Gordon B. Hinckleyä Jumalan profeettana maan päällä?

Tänä iltana tai kun hetki on sopiva, kirjoittakaa kirje itsellenne. Kirjoittakaa tuleville rakkaillenne ja kertokaa heille, mitä haluatte avioliitoltanne, kertokaa itsellenne asettamistanne mittapuista, pukeutumisen- ja seurustelutavoistanne ja rakastavasta hyvyydestä, jota haluatte heille. Tehkää niin, ja saatte kaikkiin kysymyksiinne

vastauksen. Voima on teidän sisällänne. Te tiedätte vastaukset ja haluatte olla onnellisia iankaikkisesti ja rauhassa ja turvassa. Vastaukset ovat teidän sisällänne.

Rakastan teitä hyvin paljon. Olen hyvin kiitollinen siitä, että olen Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsen. Haluan teidän tietävän, että tiedän, että tämä kirkko on tosi ja että se on turvaan osoittava merkkitulo hyvin pimeässä maailmassa. Ja sanon tämän Jeesuksen Kristuksen nimessä. Amen.

Maailmallisuuden torjuminen

Kiitos, Kristen. Ennen kuin jatkan valmistelemaani puhetta, haluan vain sanoa, kuinka siunatuksi tunnen itseni ollessani naimisissa maailmanennätyksen haltijan kanssa. Nyt pääaiheeseen.

Tämä on haasteellista aikaa nuorille ihmisille. Joka päivä meitä ahdistavat suuret huolet: maapallon lämpeneminen, sodat ja sotahuhut, kuivuus, jonkin tarttuvan taudin mahdollinen maailmanlaajuinen epidemia sekä mahdollinen taloudellinen taantuma. Merenrantakaupungit ovat huolissaan merenpinnan kohoamisesta, mikä tuo nousuveden heidän ovelleen tai kynnyksen yli. Mutta niin vakavaa kuin kaikki tämä onkin, minä olen enemmän huolissani voimistuvasta pahuuden nousuvedestä meitä ympäröivässä maailmassa.

Näen kaikkien näiden haasteiden toteuttavan isä Lehin profeettallisen opetuksen: Kaikessa täytyy olla ”vastaakohtaisuutta” (2. Nefi 2:11). Kaikkien näiden haasteiden keskellä meidän pitäisi luottaa Herran suuriin lupauksiin. Hän on opettanut meille, ettei Hän pyydä meiltä mitään, ellei Hän valmista meille keinoa toteuttaa sitä (ks. 1. Nefi 3:7). Hän on näyttänyt meille, että vaikka Hän ei ehkä vastaakaan heti rukouksiimme saada kevennystä vaikeuksiin, Hän vahvistaa meitä kantamaan harteillemme pannut kuormat (ks. Moosia 24:14–15). Ja Hän on myös opettanut meille: ’Jos te olette valmiita, te ette pelkää’ (OL 38:30).

Meitä ympäröi pahuus kirjallisuudessa, musiikissa, viihteessä, elokuvissa ja videoissa, Internetissä, kouluissamme ja kauppoissa. Emme voi muuttaa pahoja vaikutuksia, jotka väistämättä ahdistavat meitä ja perhetämme, mutta me voimme lisätä voimaamme selviytyä niistä. Meidän täytyy yrittää luoda oma tyyneyden saaremmen ja vahvistaa muurejamme voimia vastaan, jotka piirittävät meitä suojapaikoissamme. Lyhyesti sanottuna meidän tulee *työntää maailmaa vastaan*.

Tämä ajatus työntämisestä maailmaa vastaan ei tarkoita, että me kannatamme vallankumousta tai eristydyimme naapureistamme tai loukkaamme niitä, joiden kanssa meidän on toimittava. Se tarkoittaa vain sitä, että sen ajan ja vaikutuksen rajoissa, joka meillä on käytettävissämme, meidän tulee ottaa kanta, tehdä se tiettäväksi ja pyrkiä saamaan muut vakuuttuneiksi sen ansioista ainakin itsemme vuoksi.

Esimerkkinä siitä, mitä tarkoitan vastaan työntämisellä, kerron henkilökohtaisen kokemuksen, jota en ole aiemmin käsitellyt julkisesti. Se tapahtui yli 50 vuotta sitten. Olin kersantti Utahin kansalliskaartissa ja saavuttanut 21 vuoden iän ja suorittanut kaikki tarvittavat koulutusvaatimukset saadakseni upseerin pätevyuden, päästäkseni luutnantiksi tykistöön – kaikki yhtä vaatimusta lukuun ottamatta. Minun oli selviydyttävä terveystarkastuksesta.

Ilmoittauduin varuskuntasairaalaan. Sen henkilökunta oli minun kaltaisiani reserviläisiä, mikä kenties selittää, mitä minulle tapahtui. Eräs korpraali teki minulle värisokeustestin. Hän näytti minulle noin tusinan veran sivuja, jotka olivat täynnä erivärisiä pilkkuja, ja kysyi, minkä numeron näin pilkuissa kullakin sivulla. Kun olin tehnyt testin, hän sulki kirjan melko lopullisen tuntuisesti ja sanoi: ”Kersantti, ette voi koskaan olla upseeri, koska olette värisokea.”

Ällistyin. Jos olin värisokea, sain tietää siitä nyt ensimmäisen kerran.

Pettyneenä ja hieman loukkaantuneena päätin, että jos minä kersanttina en läpäisisi terveystarkastusta päästäkseni upseeriksi, minuahan ei hylkäisi korpraali, joka oli arvoasteikossa minua alempana. Vaadin päästä kapteenin puheille. Hän oli lääkäri, jonka näin istuvan pöytänsä ääressä huoneen toisella puolen. Minä työnsin järjestelmää vastaan ja tein sen niin painokkaasti, että korpraali vei minut vastahakoisesti kapteenin luo.

”Mikähän on ongelma?” tämä lääkäri kysyi. Selitin, ja hän otti värillisten pilkkujen kirjan korpraalin käsistä ja helpotuksekseni teki itse testin minulle. Kun olin kertonut hänelle kaikki numerot, jotka pystyin näkemään niissä värillisissä pilkuissa, hän puhui suoraan meille molemmille. ”Kersantti, te selvisitte. Korpraali, *te* olette värisokea.”

Niin minusta tuli upseeri Utahin kansalliskaartissa, mikä avasi minulle muita ovia ja johti joihinkin tärkeisiin kokemuksiin elämässäni. On hetkiä, jolloin teidän on työnnettävä vastaan.

Me elämme todellakin vaarallisia aikoja, ja on paljon aihetta huoleen. Siitä huolimatta näinä päivinä – kuten monina vaikeina aikoina menneisyydessä – nuorten pitäisi mennä eteenpäin myönteisinä ja valmistautua pitkään ja tuotteliaaseen elämään. Hankkia koulutus. Säilyttää usko.

Vanhin Richard G. Scottin uudessa kirjassa *Finding Peace, Happiness, and Joy* on luku, jonka nimenä on ”To Live Well amid Increasing Evil” [Hyvä elämä keskellä lisääntyvää pahuutta]. Lainaan otteen tuosta luvusta:

”Valinta on teidän. Voitte väännellä käsiänne ja antaa huolen tulevaisuudesta kalvaa, tai voitte päättää käyttää Herran antamia neuvoja elääksenne rauhassa ja onnellisina pahuuden täyttämässä maailmassa. Jos päätätte keskittyä synkkään puoleen, sen te tulette näkemään. – –

Katsokaa nyt kirkkaampaa puolta. Pahuuden pesäkkeistä huolimatta maailma on kaiken kaikkiaan majesteettisen kaunis ja täynnä monia hyviä ja vilpittömiä ihmisiä. Jumala on antanut keinon elää tässä maailmassa niin, etteivät kaikkialle levinneet alentavat vaikutteet saastuta.” (2007, s. 172–173.)

Kaikki tämä on mahdollista, jos meillä on uskoa, joka on luottamusta Herraan. Luottakaa Hänen suunnitelmaansa. Luottakaa Hänen luvattuihin siunauksiinsa. Ja luottakaa Hänen johtajiinsa, jotka eivät johda teitä harhaan.

Mitä meidän pitäisi tehdä lepopäivänä

Yksi tehokkaimpia keinoja mennä eteenpäin uskossa ja työntää maailmaa vastaan on pyhittää lepopäivä sopivalla, myönteisellä tavalla. Tämä Jumalan palvelemiseen ja maallisista töistä lepäämiseen tarkoitettu päivä on jumalallisesti annettu ankkuri elämän myrskyihin. Kun sitä noudatetaan oikealla tavalla, se auttaa meitä ja perhettämme saamaan hengellistä voimaa, jota tarvitsemme pysyäksemme lujina kiusausta vastaan ja vapaina maailman saastutukselta (ks. OL 59:9). Oikeanlainen sapatin vietto kirkastaa uskomme valon ja toivon alati synkkenevässä pahuuden myrskyssä.

Olen tietoinen siitä, että useimmat saarnat sapatista keskittyvät siihen, mitä meidän *ei* pitäisi *tehdä* lepopäivänä. Se ei ole minun sanomani. Omistan suurimman osan tästä puheesta sille, mitä meidän *pitäisi* tehdä sapatina.

Meille on annettu käsky ”viettää sapatinpäivää ja pyhittää se” (OL 68:29). Sapatti on erotettu pyhäksi ajaksi uudistua hengellisesti ja fyysisesti, nauttia

sakramentti, valmistautua toimituksiin ja suorittaa niitä, oppia ja opettaa evankeliumin oppia ja periaatteita, edistää perheen ykseyttä, palvella ja nauttia vanhurskaasta yhdessäolosta.

Sapatin vietossamme olemme hyvin erilaisia kuin useimmat ihmiset maailmassa. Elämme aikaa, jolloin useimmat ihmiset eivät liitä sapatiniin mitään pyhää merkitystä. Siitä on tullut päivä tavoitella vaurautta, mielihyvää ja omaa mukavuutta. Se on viikon paras ostospäivä. Se on päivä lähteä rannalle, veneillä ja rentoutua muulla tavoin. Se on suosittu päivä urheilulle, pallopeleille, rodeoille ja mille tahansa.

Me kaikki tunnemme sapatini alkuperän. Kuutena päivänä Herra loi maan ja kaiken, mitä siinä on, mutta seitsemäntenä Hän lepäsi. Hän siunasi lepopäivän ja ”pyhitti sen” (2. Moos. 20:11). Hän käski: ”Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi”, mutta seitsemäntenä päivänä emme me, eivät perheenjäsenemme eivätkä alaisemme ”saa tehdä mitään työtä” (2. Moos. 20:9–10). Meidän tulee muistaa ”pyhittää lepopäivä” (2. Moos. 20:8).

Lepopäivä oli merkki Jumalan liitosta Israelin kanssa. Puhuessaan profeetta Hesekielin suulla Herra sanoi antaneensa israelilaisille säädöksensä ja määräyksensä (käskynsä; ks. Hes. 20:11) ja myös ”sapattini minä annoin heille, jotta se olisi merkinä liitostamme ja muistuttaisi heitä siitä, että minä, Herra, olen pyhittänyt heidät omaksi kansakseni” (Hes. 20:12). ”Pitäkää pyhänä minun sapattini”, Herra sanoi, ”olkoon se merkinä liitostamme” (Hes. 20:20).

Tähän merkkiin ja käskyyn oli syy, ja niiden pitämiin liittyi siunauksia. Profeetta Mooseksen suulla Herra julisti, että jos Israel pitäisi sapattinsa ja Hänen käskynsä, Hän tekisi heidän maastaan hedelmällisen ja turvallisen (ks. 3. Moos. 26:2–6). ”Minä annan maahanne rauhan”, Hän lupasi (jae 6).

Jälleen nykyisinä aikoina Herra on antanut käskyn, että sapatina meidän tulee levätä työstämme ja omistaa hartautemme Korkeimmalle, ja ettemme ”tee tänä päivänä muuta” (OL 59:10, 13).

Kun me pidämme Luojamme käskyt, me olemme oikeutettuja Hänen luvattuihin siunauksiinsa. Hän, joka loi meidät, tietää, millaisin käyttäytymismallein voimme päästä maksimaalisiin fyysisiin ja hengellisiin saavutuksiin, ja Hän on antanut meille käskyjä, joiden tarkoituksena on opastaa meitä sellaiseen käyttäytymiseen.

Muutama vuosi sitten hankin uuden auton. Se oli insinööriaidon ihme – tehokas ja monimutkainen – ja tietenkin se piti täyttää säännöllisesti polttoaineella ja määrääjain huoltaa, jotta se toimisi mahdollisimman tehokkaasti. Opastaakseen käyttäjää näissä olennaisissa asioissa valmistaja antoi käyttöoppaan. Luojamme on tehnyt samoin hengellisen ja fyysisen ruumiimme kohdalla. Sellaista opastusta on viisauden sana. Sitä on myös lepopäivä.

Luojamme on kertonut meille, että fyysiselle elinvoimallamme ja hengelliselle kasvullemme on parasta, jos teemme työtä kuusi päivää ja lepäämme seitsemäntenä. Mormonipioneerien vankkurikaravaanit noudattivat tätä käskyä. Monista lähteistä tiedämme, että he matkasivat kuusi päivää ja lepäsivät seitsemäntenä. Mormonipioneereille sunnuntai ei ollut vain aikaa levätä vaan aikaa uudistua hengellisesti. Tuo tapa palveli heitä hyvin. Perimätieto kertoo, että kuusi päivää viikossa tasankojen yli matkustavat pääsivät määränpäähensä yhtä nopeasti kuin seitsemän päivää viikossa matkustavat, ja he kärsivät matkan varrella paljon vähemmän uupumuksesta, vahingoista, vaurioista ja ihmishenkien ja eläinten menetyksistä.

Samalla tavoin fyysinen ruumiimme ei voi kukoistaa ilman ravintoaineita, joita Luojamme halusi meidän saavan. Jos esimerkiksi jäämme ilman kalsiumia, tulokset eivät ole heti näkyviä, mutta aikanaan ruumiimme ihmeellinen koneisto vaurioituu ilman tuota välttämätöntä ravintoainetta. Sama pitää paikkansa hengellisessä elinvoimassa, jota tarvitsemme antamaan meille voimia matkallamme kohti iankaikkista elämää. Ellemme järjestä elämäämme niin, että saamme tarvitsemaamme hengellistä ravintoa, henkemme surkastuu ja matkamme kohti iankaikkista päämääräämme lykkääntyy.

Se, kuinka vaatetamme ruumiimme, on myös tärkeää palvellessamme Jumalaa ja halutessamme itsellemme lepopäivän kunnioittamisesta tulevat siunaukset. Olemme viime vuosina aistineet merkittävää rappeutumista sen tavan arvokkuudessa ja sopivuudessa, jolla jäsenemme – etenkin nuoret – pukeutuvat tullessaan palvelemaan Jumalaa pyhitettyihin rakennuksiimme. Meidän pitäisi huolehtia siitä, että pukeudumme asianmukaisesti tullessamme palvelemaan Jumalaa ja nauttimaan sakramentin.

Jotta omistaisimme hartautemme Korkeimmalle (ks. OL 59:10), meidän tulee osallistua sapattina

seurakuntamme kokouksiin. Käykää siinä seurakunnassa, jossa jäsenkorttinne on, siinä seurakunnassa, jonne maksatte kymmenyksenne ja menette saamaan temppelisuositukseenne. Käymisen jossakin toisessa seurakunnassa pitäisi olla harvinainen poikkeus. Nuoret aikuiset – etenkin nuoret miehet – älkää ajelehtiko seurakunnasta toiseen ilman kirkon tehtävää. Monet tekevät niin pyrkien kenties perustelevaan sitä sillä, että he etsivät iankaikkista puolisoa. Nuorille kirkon jäsenille on tietenkin ole-massa sopivia tilaisuuksia yhdessäoloon, ja me teemme kaikkemme edistääksemme niitä. Mutta tärkein motivaationne sunnuntaikokouksissa ei pitäisi olla tilaisuus yhdessäoloon. Sapatti on aikaa nauttia sakramentti, palvella ja ylläpitää suhdetta piispaanne – Herran yleiseen tuomariin – joka teidän on tavattava saadaksenne temppelisuosituksen.

Älkää olko sen nuorukaisen asemassa, joka pyysi äskettäin kiireesti tapaamista piispansa kanssa, koska hän halusi solmia temppeliavioliiton seuraavalla viikolla. Piispa sanoi: ”Kuka sinä olet? Minulla on jäsenkorttisi ja tunnen vanhempasi, mutta en ole nähnyt sinua sen jälkeen kun tulit lähetystyöstä. Minulla ei ole mitään merkintää kymmenyksistäsi. Tiedän, että et ole palvellut Herraa missään kirkon tehtävässä. En voi antaa sinulle suositusta. Tule takaisin seurakuntaasi. Palvele täällä, maksa kymmenyksesi tänne ja anna piispasi tuntea henkesi täällä. Sitten muutaman kuukauden kuluttua voimme puhua suosituksesta.”

Kun temppelivihkiminen ei tapahtunut sovittuna ajankohtana, se oli vaikeaa kaikille, etenkin piispalle. Mutta piispa oli oikeassa.

Kun nyt puhun tästä aiheesta, haluan esittää pyynnön jokaiselle nuorelle aikuiselle tämän yleisön joukossa. Työllistetyimpiä henkilöitä kirkossa ovat piispamme. Älkää missään nimessä tehkö mitään, mikä lisää ylimääräisiä tehtäviä heidän raskaaseen kuormaansa. Menkää tietenkin tapaamaan heitä suositusta varten, mutta älkää lykätkö suosituksen hakemista tai pappeusjohtajan hyväksyntää siihen asti kun muutatte uuteen seurakuntaan ja menette sitten uuden piispanne luo viime hetkellä. Jos teette niin, hänen on etsittävä käsiinsä aiempi piispanne voidakseen varmistaa kelvollisuutenne – ja siihen voi kulua päiviä ja paljon hänen aikaansa. Älkää kuormittako turhaan kiireistä piispaanne lykkäämisellänne tai kykenemättömyydellänne etukäteissuunnitteluun.

Lepopäivä on erilainen

Sanoin alussa, etten aio puhua siitä, mitä meidän *ei* pitäisi *tehdä* lepopäivänä. Haluaisin keskittyä myönteisiin asioihin, joita meidän *pitäisi tehdä* saadaksemme osaksemme siunaukset, jotka on luvattu lepopäivän pyhittäville. Tehtävämme alkaa siitä, että näemme lepopäivän perusolemuksestaan erilaisena.

Vanhin Spencer W. Kimball on sanonut: Sapatti ”on päivä, jolloin voimme palvella ja rukoilla Herraa ja ilmaista kiitollisuutemme ja arvonantomme Herraa kohtaan. Se on päivä, jolloin luovumme kaikista maallisista pyrkimyksistä ja ylistämme nöyrästi Herraa, sillä nöyryys on korotuksen alku.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, s. 2006, s. 182.*)

Vuosia myöhemmin, kun vanhin Kimballista oli tullut presidentti Kimball, ensimmäinen presidenttikunta otti käyttöön kolmituntisen yhdistetyn kokousaikataulun, jota edelleen noudatamme. Heidän mukaansa tämä aikataulu antoi yksittäisille jäsenille ja perheille vastuun lepopäivän asianmukaisesta viettämisestä. Ensimmäinen presidenttikunta huomautti, että silloin olisi enemmän aikaa ”henkilökohtaiseen pyhien kirjoitusten opiskeluun ja perhekeskeiseen evankeliumin tutkimiseen. Jäsenten tulee huolella suunnitella ja toteuttaa muuta sapattiin sopivaa toimintaa, kuten esimerkiksi sukulaissiteitten vahvistaminen, sairaiden ja liikuntarajoitteisten luona käyminen, muiden palveleminen, henkilö- ja perhehistorian kirjoittaminen, sukututkimustyö ja lähetystyö.” (Ensimmäisen presidenttikunnan 1. helmikuuta 1980 päivätty kirje; ks. James E. Faust, ”Herran päivä”, *Valkeus*, tammikuu 1992, s. 39.)

Tänä vuonna Melkisedekin pappisuuden koorumit ja kirkon Apuyhdistykset ovat tutkineet presidentti Spencer W. Kimballin opetuksia. Luvussa, joka on nimeltään ”Sapatti – ilon päivä”, on nämä sanat: ”Sapatti on pyhä päivä, jolloin voi toimittaa arvokkaita ja pyhiä asioita. On tärkeää olla tekemättä työtä ja osallistumatta virkistystoimintaan, mutta se ei riitä. Sapatinpäivänä tulee ajatella ja toimia rakentavasti, ja jos ihminen pelkää kuluttaa aikaa joutilaisuudessa tekemättä sapatinpäivänä mitään, hän rikkoo sapatia.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball, s. 182.*)

Käskey kutsuu sapatina rakentavaan toimintaan. Siinä on myös käskey muille kuudelle päivälle: ”Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi” (2. Moos. 20:9). Laiskurit, ottakaa pikiksi!

Kenties tärkein osa lepopäivän viettoa on sakramentin nauttiminen. Sakramentti on kirkon toimitus, johon meidän on käsketty osallistua joka lepopäivä (ks. OL 59:9–10). Kun me teemme liittoja tässä toimituksessa ja pidämme ne, meille luvataan, että tämä Henki on aina meidän kanssamme (ks. OL 20:77).

Miksi on tärkeää, että Hänen Henkensä on aina meidän kanssamme? Pyhän Hengen tehtävä on todistaa Isästä ja Pojasta ja johtaa meitä totuuteen. Tämä todistaminen on ehdottoman välttämätöntä henkilökohtaiselle todistuksellemme. Me emme voi saada todistusta Isästä, joka on pelastussuunnitelman laatija, emmekä Pojasta, joka on Vapahtajamme, ellei meillä ole Pyhän Hengen antamaa todistusta. Kaikilla jäsenillä on Pyhän Hengen lahja, mutta sakramentin nauttiminen kelvollisesti ja asianmukaisesti joka lepopäivä on edelleen välttämätöntä lujan todistuksen vaalimiseksi. Vain uudistamalla näin kasteenliittomme Hänen Henkensä voi olla aina kanssamme.

Pyhän Hengen tehtävänä on myös palauttaa mieleemme asioita ja johtaa meitä totuuteen. Tuo henkilökohtainen ilmoitus on meille välttämätöntä saadaksemme varoituksen vaarasta sekä saadaksemme ohjausta elää jokapäiväistä elämäämme sopuisuudessa Herran kanssa ja edistyä siinä, millaisiksi Hän haluaisi meidän tulevan.

Kaikkien näiden syiden vuoksi viikoittainen osallistuminen sakramenttikokoukseen ja sakramentin nauttiminen kelvollisesti ja asianmukaisesti ovat olennaisia päivittäiselle hengelliselle elämällemme.

Tästä haluaisin kertoa omakohtaisen kokemuksen, joka on vaikuttanut ajatuksiini sapatista. Kun opiskelin oikeustieteellisessä yli 50 vuotta sitten, olin pienessä opiskeluryhmässä erään opiskelutoverin kanssa, joka oli ortodoksijuutalainen. Eräänä perjantai-ilta-päivänä hän sanoi, että hänen oli lähdettävä, jotta hän ehtisi junaan ja kotiinsa Chicagon pohjoisosiin ennen kuin sapatti alkaisi auringon laskiessa. Kävelin hänen kanssaan junalle jatkaen matkalla opintoihin liittyvää keskusteluumme.

Kun lähestyimme asemaa, keskustelumme kääntyi sapatiiin. Kerroin hänelle ihailevani hänen uskollista sapatinviettoaan ja totesin, etten minäkään opiskelut koskaan sapatina. Hän vastasi: ”Voi kyllä minä opiskelen sapatina, mutta opiskeluni ei ole yhtä tehokasta kuin muina päivinä, koska en voi käyttää kynääni alleviivaukseen.” Hän selitti, että kynä oli työkalu, eikä hän voinut käyttää työkalua sapatina.

Olen usein pohtinut kontrastia tavassamme viettää sapattia. Hänellä oli joukko sääntöjä siitä, mitä hän voisi ja ei voisi tehdä. Minä yritin noudattaa joukkoa periaatteita. Uskoin, että minun pitäisi uurastaa lujasti kuusi päivää työssäni, joka oli lain opiskeleminen, ja että minun pitäisi sen vuoksi pidättyä opiskelijamaisesta työstä sapattina.

Ettette erehtyisi luulemaan, että arvostelen ystäväni ja hänen suhtautumistaan sapattiin, minun täytyy lisätä, että kun sain tietää enemmän ortodoksijuutalaisten sapatinpäivän vietosta, olen tullut siihen tulokseen, että heidän tapansa ovat monissa suhteissa paljon parempia kuin omani ja monien muiden myöhempien aikojen pyhien. Heille sapatti on aikaa omistautua täysin muistamaan Herraa, palvelemaan Häntä ja iloitsemaan Hänen siunauksistaan kansalleen. Sapatti on hyvin pyhä. Perhe kokoontuu yhteen. He käyvät synagogassa, mutta ”muutoin sapatinpäivä omistetaan täysin perheen yhteiselle ajalle, seurustelulle, yhteiselle aterialle, pyhien kirjoitusten tutkimiselle – –”. Vanhemmat rukoilevat siunauksia lapsilleen. Lisäksi ”mihinkään sellaiseen toimintaan, joka saattaisi jakaa perheen tai muutoin vähentää päivän rauhaa – – ei ryhdytä sapattina”. (Jeffrey R. Chadwick, ”The Jewish Sabbath”, julkaisematon essee, 2007, s. 2–3.)

”Nimität sapattia ilon päiväksi”

Meillä on todellakin vähemmän sääntöjä kuin ortodoksijuutalaisilla, mutta olen miettinyt, olemmeko me heidän veroisiaan siinä, miten hyvin ja uskollisesti he toteuttavat sapatinpäivän myönteisiä tarkoituksia. Kun olen pohtinut omia sapatinviettotapojani, uskon, että olen ollut paljon tehokkaampi pyhittämään sapatin sillä mitä *en tehnyt* kuin sillä mitä *tein*. En ole monien muiden tavoin ollut niin tehokas soveltamaan käytäntöön pyhien kirjoitusten opetuksia tehdä sitä, mikä tekisi sapatista profeetta Jesajan sanojen mukaan ilon päivän, Herran pyhän päivän (ks. Jes. 58:13).

Jesajan kirjan luvussa 58 sanotaan näin:

”Jos et polje tomuun sapattia etkä aja omia etujasi minun pyhänä päivänäni, jos nimität sapattia ilon päiväksi ja Herran pyhää päivää kunnian päiväksi, jos kunnioitat sitä niin, ettet kulje omilla asioillasi, et käy kauppaa etkä aja omia etujasi,

silloin saat iloita Herrasta. Minä annan sinun kulkea kaikkien vuorten yli, ja olet saava elantosi isäsi Jaakobin perintömaasta. Näin on Herra puhunut.” (Jakeet 13–14.)

Miten yksittäiset ihmiset ja perheet voivat toimia tehdäkseen sapatista ilon päivän? Mitä me voimme tehdä lisätäksemme uskoamme Jeesukseen Kristukseen ja vahvistaaksemme perhettämme lepopäivän pyhittämisen avulla?

Neljätoista vuotta sitten ensimmäinen presidenttikunta julkaisi lausunnon kehottaen kaikkia myöhempien aikojen pyhiä erottamaan tämän pyhän päivän ”maailman toimista ja pyhittämään itsensä antautumalla jumalanpalveluksen, kiitoksen, palvelun ja lepopäivään sopivaan perhekeskeisen toiminnan henkeen” (”First Presidency Statement on the Sabbath,” *Ensign*, tammi-kuu 1993, s. 80).

Meidän tulee käyttää sapatinpäivä hengelliseen uudistumiseen. Meidän tulee, kuten presidentti Kimball opetti, mitata sapatin jokainen toiminta ”Jumalan palvelemisen mittapuulla” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, s. 188). Hän selitti: ”Heprean sana *sabbath* tarkoittaa ’lepoa’. Siihen sisältyy hiljainen tyyneys, mielen ja hengen rauha. Sapatti on päivä, jolloin me voimme irrottautua itsekkäistä pyrkimyksistä ja kuluttavasta toiminnasta.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, s. 182.)

Hän kehotti myös erääseen sapatin toimintaan, joka on erityisen kiinnostava tälle ryhmälle. ”Se on”, hän sanoi, ”päivä, jolloin voimme seurustella soveliaalla tavalla” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, s. 184). Tähdennän sanaa *soveliaalla*.

Sapatti on myös tarkoitettu ajaksi, jolloin perhe on yhdessä ja jolloin vahvistetaan perhesiteitä, jotka ovat evankeliumin sydämenasia. Presidentti Kimball on sanonut: ”Käyttäkää – – [sapattina] aikaa yhdessäoloon perheenne kanssa, keskustelkaa toistenne kanssa, tutkikaa pyhiä kirjoituksia, käykää tapaa-massa ystäviä, sukulaisia, sairaita ja yksinäisiä. Tämä on myös erinomaista aikaa kirjoittaa päiväkirjaa ja tehdä sukututkimustyötä.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, s. 182.)

Presidentti Joseph F. Smith opetti tärkeän periaatteen perheestä ja sapatista. Hän sanoi, että kirkon

kokouksiin osallistumisen lisäksi, ”otan – – mielelläni tilaisuuden istua yhdessä perheeni kanssa kotona, keskustella ja jutella heidän kanssaan ja tutustua heihin paremmin. Haluaisin lepopäivänä tilaisuuden käyttää mahdollisimman paljon aikaa tähän tarkoitukseen, tutustua lapsiini, pitää heihin yhteyttä ja pitää heidät yhteydessä pyhiin kirjoitukseen ja ajatella jotakin muutakin kuin huvittelua ja leikinlaskua ja naurua ja hilpeyttä ja muuta sellaista.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith, 1999, s. 230.*)

Pyydän teitä, nuoret aikuiset, naimisissa olevat ja naimattomat, tekemään sapatista päivän olla yhdessä perheenä. Älkää hajaantuko maailmalle tavoittelemaan mielihyvää, joka erottaa perheen. Palvelkaa Jumalaa, tutkikaa, keskustelkaa ja riemuitkaa yhdessä. Tehkää sapatista ilon päivä, Herran pyhä päivä. Silloin, kuten Jesaja lupasi, saatte ”iloita Herrasta. Minä annan [teidän] kulkea kaikkien vuorten yli, ja [olette]

saava [elantonne isänne] Jaakobin perintömaasta. Näin on Herra puhunut.” (Jes. 58:13–14.)

Rakkaat veljeni ja sisareni, tämä on Jeesuksen Kristuksen kirkko. Me olemme taivaallisten vanhempien lapsia. Meidät on pantu tänne maan päälle tarkoitusta varten, ja tuo tarkoitus johtaa meidät kohti iankaikkisia perhesuhteita, joista olemme puhuneet. Ajassa tai kautta iankaikkisuuden jokainen taivaallisen Isämme parhaista siunauksista on teidän, jos pidätte Hänen käskynsä, ja yksi Hänen käskyistään on pyhittää lepopäivä. Kun teemme sen, toimimme paremmin – fyysisesti ja hengellisesti – ja etenemme nopeammin sillä tiellä, joka johtaa iankaikkiseen elämään, jonka Jumala, iankaikkinen Isämme, on sanonut meille olevan ”suurin kaikista Jumalan lahjoista” (OL 14:7). Todistan, että nämä asiat ovat totta, ja rukoilen päällenne Hänen siunaustaan, jalot nuoret ystäväni. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen.